

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 106/2011-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. marca 2011 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. PhDr. P. Ď., Ž., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 24 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa Protokolu č. 12 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 3, čl. 12 ods. 1 a 2 a čl. 13 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozhodnutím rektora Katolíckej univerzity v R. sp. zn. CZ 4291/2010 RE z 30. júla 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. PhDr. P. Ď. o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. októbra 2010 doručená sťažnosť JUDr. PhDr. P. Ď., Ž. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 24 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa Protokolu č. 12 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „protokol“) v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 3, čl. 12 ods. 1

a 2 a čl. 13 ods. 1 ústavy rozhodnutím rektora Katolíckej univerzity v R. sp. zn. CZ 4291/2010 RE z 30. júla 2010 (ďalej len „rozhodnutie rektora“).

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uvádza:

«Dňa 16. 07. 2007 som bol rozhodnutím dekana Pedagogickej fakulty Katolíckej univerzity v R. (ďalej len Fakulta - súčasná adresa: R., t. č.:) prijatý na externú formu doktorandského štúdia v študijnom odbore 3.1.14 Sociálna práca.

2. Dňa 29. 07. 2009 som odovzdal na Fakulte písomnú prácu k dizertačnej skúške s novou témou „Kulty a sekty - pokrok a regres“, prihlásil som sa na dizertačnú skúšku a zároveň som požiadal dekana Fakulty doc. PaedDr. T. J., PhD. o schválenie témy tejto práce, keďže som pôvodne na štúdium bol prijatý s inou témou. Uvedený dekan nemal námietky.

3. Až dňa 16. 04. 2010, pred mojou dizertačnou skúškou v študijnom odbore 3.1.14 Sociálna práca, ktorá sa konala napokon až dňa 11. 05. 2010, čiže až 9 mesiacov po prihlásení sa na dizertačnú skúšku, mi bol poštovou zásielkou odoslaný oponentský posudok prof. JCDr. ThDr. A. F., PhD.

4. Oponentský posudok prof. JCDr. ThDr. A. F., PhD. na mňa pôsobil ako ideologická a náboženská propaganda, ale rozhodne nie ako vedecký posudok na vedeckú prácu z nenáboženského študijného odboru 3.1.14 Sociálna práca, ktorý som študoval na verejnej vysokej škole Katolíckej univerzite (ďalej len „Univerzita“).

5. Dňa 11. 05. 2010 pán profesor F. ale na dizertačnej skúške znovu prečítal ten istý text oponentského posudku, a trval na jeho doslovnom znení. Tento dosť diskriminačný postoj mi následne potvrdil aj emailom dňa 12. 05. 2010. Posudok znevažuje aj názov mojej práce, hoci dekan Fakulty voči nemu nič nenamietal, a celý tento útok cítim aj ako hanobenie presvedčenia, aj ako útok na moju slobodu vierovyznania.

6. Na základe otázky z voliteľného predmetu v doktorandskom štúdiu Rétorika, ktorú špeciálne na Univerzite preberajú len poslucháči bakalárskeho štúdia, ale nie poslucháči doktorandského štúdia ako ja, ma komisia ohodnotila neprospechom. Túto otázku mi položil tiež spomínaný oponent prof. JCDr. ThDr. A. F., PhD.

7. Dňa 12. 05. 2010 mi profesor F. emailom potvrdzuje trvanie na doslovnom znení jeho oponentského posudku, a tiež fakticky ním má potvrdzovať jeho pochybenie položením

otázky, ktorá nie je v tézach na dizertačnú skúšku, hoci to obhajuje námietkami, ktoré majú byť pre samotnú dizertačnú skúšku bezpredmetné.

8. Dňa 19. 05. 2010 som doporučeným listom s doručenkou opísal dekanovi Fakulty pochybenia na dizertačnej skúške zo dňa 11. 05. 2010 a vyzval touto cestou komisiu na opravu jej rozhodnutia.

9. Dňa 31. 05. 2010 som prebral doporučenú zásielku zo strany Fakulty, v ktorej komisia potvrdzuje jej pôvodný negatívny výrok o mojej dizertačnej skúške zo dňa 11. 05. 2010.

10. Dňa 03. 06. 2010 som Rektorovi Univerzity podal prvú žiadosť o preskúmanie, ktorú prorektorka prof. RNDr. ThDr. J. M., PhD. postúpila dekanovi Fakulty.

11. Keďže dekan neodpovedal v zákonnej lehote, podal som ju znovu na rektorát Univerzity dňa 06. 07. 2010 (Univerzita ju vraj dostala 12. 07. 2010), no aj túto prorektorka postúpila dekanovi Fakulty, hoci sa podľa všetkého ňou mal už zaoberať rektorát. Dekan, pokiaľ by išlo o odpoveď, na ktorú mal povinnosť v prvom prípade odpovedať do 30 dní, odpovedal v podstate oneskorene a negatívne zásielkou, z obsahu ktorej vyplýva, že sa mojimi námietkami nezaoberal, ale pravdepodobne podpísal len štandardný predtlačný text.

12. Dňa 21. 07. 2010 som rektora Univerzity prof. T. Z., PhD. požiadal o preskúmanie priebehu mojej dizertačnej skúšky zo dňa 11. 05. 2010, pričom som mu opísal skutkové aj právne pochybenia ohľadom nej.

13. Dňa 03. 08. 2010 mi Ministerstvo školstva, vedy, výskumu a športu Slovenskej republiky poslalo list, v ktorom moju prosbu o pomoc ohľadom pochybení Fakulty a Univerzity označilo v rozpore s realitou za žiadosť, ako keby som po ňom žiadal uznanie mojej dizertačnej skúšky. Zároveň sa takto zbavilo ako správny orgán zodpovednosti.

14. Dňa 18. 08. 2010 mi poštovou prepravou prišlo konečné rozhodnutie rektora Univerzity z 30. júla 2010, ktorým definitívne potvrdzuje negatívne rozhodnutie komisie z mojej dizertačnej skúšky zo dňa 11. 05. 2010. Rektor prof. T. Z., PhD, v tomto konečnom rozhodnutí rovnako ako dekan Fakulty opomenul všetky moje námietky o porušených článkoch Ústavy Slovenskej republiky na dizertačnej skúške dňa 11. 05. 2010, opomenul aj brať do úvahy námietky o porušení Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, o porušení článku 2 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a

základných slobôd, i o porušení článku 1 k Protokolu číslo 12 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Vzhľadom na uvedené okolnosti už nebolo možné očakávať, že sa komisia a vedenie Fakulty a Univerzity postavia k zákonom, k Ústave Slovenskej republiky a k medzinárodným dohovorom, ktorými je Slovenská republika viazaná, inak. Od štúdia na Univerzite preto odstupujem.

Porušené základné právo a sloboda

15. Text samotného oponentského posudku prof. JCDr. ThDr. A. F., PhD. je v rozpore s článkom 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava“), podľa ktorého „Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu, ani náboženstvo.“ Má ísť aj o nerešpektovanie Ústavy v čl. 2 ods. 3, čl. 12 ods. 1, 2 (Druhá hlava: Základné práva a slobody. Všeobecné ustanovenia), čl. 24 ods. 1, 2 (Druhá hlava: Základné práva a slobody. Základné ľudské práva a slobody), čl. 35 ods. 1 (Hospodárske, sociálne a kultúrne práva), čl. 42 ods. 1 (Právo na vzdelanie).

16. Text samotného oponentského posudku je tiež podľa všetkého v rozpore s Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd zo dňa 04. XI. 1950, konkrétne s článkom 1 (záväzok dodržiavať ľudské práva), s článkom 9 (sloboda myslenia, svedomia a náboženstva), s článkom 10 (sloboda prejavu), s článkom 14 (zákaz diskriminácie) a článkom 17 (zákaz zneužitia práv).

17. Text samotného oponentského posudku ďalej pôsobí aj v rozpore s Dodatkovým protokolom k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd zo dňa 20. III. 1952, konkrétne s článkom 2 (právo na vzdelanie).

18. Text samotného oponentského posudku ďalej pôsobí aj v rozpore s Protokolom číslo 12 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd zo dňa 04. XI. 2000, konkrétne s článkom 1 (všeobecný zákaz diskriminácie).

19. Keďže rektor prof. T. Z., PhD. bol mojim listom zo dňa 21. 07. 2010 informovaný o obsahu oponentského posudku od prof. JCDr. ThDr. A. F., PhD., v ktorom som poukazoval na rozpor textu posudku s článkom 1 ods. 1 Ústavy SR a s jej ďalšími článkami i medzinárodnými dohovormi, ktorými je Slovenská republika viazaná, má jeho rozhodnutie s dátumom 30. júl 2010, ktoré som prebral 18. 08. 2010, ako konečné rozhodnutie štatutárneho orgánu Univerzity zo dňa 30. júla 2010 tiež porušovať článok 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 3, čl. 12 ods. 1, 2, čl. 24 ods. 1, 2 Ústavy SR. Taktiež, keďže bol informovaný aj o

mojom hodnotení skúšky na základe otázky, ktorú sme v doktorandskom štúdiu nepreberali, má to u pána rektora prof. T. Z., PhD. byť aj popieraním čl. 2 ods. 3, čl. 12 ods. 1, čl. 13 ods. 1 Ústavy SR. Postoj pána rektora má byť tiež porušením už uvádzaných článkov Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd zo dňa 04. XI. 1950, aj v rozpore s vyššie uvádzanými článkami Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd zo dňa 20. III. 1952, i v rozpore s uvádzanými článkami Protokolu číslo 12 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd zo dňa 04. XI. 2000.

Návrh na rozhodnutie vo veci samej

20. A preto navrhujem podľa čl. 127 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky priznanie porušenia mnou uvádzaných základných práv a slobôd a ľudských práv a základných slobôd a na podklade tohto rozhodnutia priznanie primeraného finančného zadosťučinenia zo strany Univerzity vo výške 210 000,- EUR. Túto sumu odôvodňujem vysokou morálnou a materiálnou škodou, ktorú mi spôsobili konania Fakulty a Univerzity od môjho prijatia na štúdium až do dnešného dňa. Teoretické možnosti dokončenia doktorandského štúdia síce ešte existujú, ale prax hovorí o personálnom prepojení a o blízkych kontaktoch akademických pracovníkov Univerzity s akademickými pracovníkmi iných vysokých škôl v Slovenskej republike, i v zahraničí. Predpojatosť zo strany akademických pracovníkov iných vysokých škôl má byť v praxi logickým následkom obhajovania si garantovaných práv a slobôd osobou na nižšom stupni hierarchicko - autoritatívneho systému vysokoškolského štúdia, čiže mnou. I keby k tomuto negatívnemu javu šikanovania, čiže psychického násillia na mne, ktoré sa má odohrávať pre nemožnosť mojej účinnej obrany, nedošlo, zmena študijného pôsobiska po troch rokoch húževnatého, finančne, časovo a psychicky náročného štúdia, v priebehu ktorého som si vzorne plnil moje školské povinnosti, aktívne sa zúčastnil do mojej dizertačnej skúšky, čiže do dňa 11. 05. 2010 pätnástich vedeckých konferencií a vykázal desať vedeckých publikovaní - po tomto všetkom zmena pôsobiska kvôli aktívnemu potláčaniu mojej slobody vierovyznania znamená nevyhnutnosť znovu budovať môj spoločenský status, ktorý konaním Fakulty a Univerzity je v podstate zničený. Taktiež je v tejto sume finančného zadosťučinenia zohľadnená časová strata, ktorú mi konanie Univerzity spôsobilo. V tejto sume je zohľadnená i ekonomická podnikateľská strata zisku, ktorý by som inak určite dosiahol, keby som čas určený pre štúdium venoval samostatnej zárobkovej činnosti. Náklady na každý rok 70.000,- EUR sú potom rozpočítané takto:

1. poplatok za doktorandské štúdium na súkromnej vysokej škole ročne 3.000,- EUR (poplatok za štúdium, poplatky za skúšky, cestovné, nocľažné), sociálne poistenie 3.000,- EUR (ako externému doktorandovi - uchádzačovi o zamestnanie evidovanému na Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny, sa mi omnoho ťažšie hľadalo a hľadá v dnešných časoch ekonomickej krízy zamestnanie, a aj kvôli štúdiu ostávam teda bez sociálneho poistenia), 32.000,- EUR ekonomická strata (čas venovaný štúdiu ako strata možného zisku pri samostatnej zárobkovej činnosti), 32.000,- EUR morálna satisfakcia za morálne a spoločenské dôsledky porušenia mojich neodňateľných práv zo strany Fakulty a v konečnom dôsledku zo strany Univerzity.

Konečné rozhodnutie v tejto veci - odpoveď rektora Katolíckej univerzity prof. T. Z., PhD. zo dňa 30. júla 2010 - nadobudlo účinnosť dňa 18. 08. 2010 doručením na moju adresu a mojím prevzatím. Túto ústavnú sťažnosť teda podávam v zákonnej dvojmesačnej lehote.»

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Konanie o sťažnostiach je bližšie upravené predovšetkým v § 49 až § 56 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene alebo zjavne neopodstatnené návrhy môže ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania preskúmal sťažnosť z hľadiska existencie dôvodov podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní sťažovateľovej sťažnosti ústavný súd prihliadal na vymedzenie svojej právomoci v ustanovení čl. 127 ods. 1 ústavy. Právomoc ústavného súdu je vo vzťahu k všeobecným súdom limitovaná princípom subsidiarity vyplývajúcim z označeného ustanovenia ústavy, podľa ktorého ústavný súd rozhoduje o individuálnych sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb vo veci porušenia ich základných práv alebo slobôd iba v tých prípadoch, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základného práva alebo slobody mohol domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (I. ÚS 103/02, IV. ÚS 115/07, IV. ÚS 203/09).

Ústavný súd po posúdení obsahu sťažnosti za návrh na rozhodnutie (petit) považoval bod 19 sťažnosti, v ktorom sťažovateľ výslovne označuje za porušovateľa svojich práv rektora univerzity a žiada, aby ústavný súd rozhodol o porušení jeho základných práv podľa čl. 24 ods. 1 a 2 ústavy a porušení jeho práv podľa protokolu, ako aj o porušení čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 3, čl. 12 ods. 1 a 2 a čl. 13 ods. 1 ústavy, ku ktorému malo dôjsť namietaným

rozhodnutím rektora. Z § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde vyplýva, že ústavný súd je viazaný návrhom, v dôsledku čoho posudzuje sťažnosť v rozsahu vymedzenom v jej návrhovej časti – petite, ktorý v danom prípade obsahuje bod 19 sťažnosti. V tomto bode sa sťažovateľ domáha nielen vyslovenia porušenia ním označených základných práv podľa ústavy a práv podľa protokolu, ako aj porušenia ďalších (ním označených) ustanovení ústavy namietaným rozhodnutím rektora, ale aj priznania primeraného finančného zadostučinenia v sume 210 000 € (obdobne napr. II. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/08, IV. ÚS 203/09). Ostatné časti sťažnosti z tohto dôvodu ústavný súd považuje len za súčasť argumentácie sťažovateľa.

Ústavný súd teda môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (čl. 2 ods. 2 ústavy; napr. m. m. III. ÚS 2/05, II. ÚS 19/05). Konanie pred ústavným súdom je ovládané princípom dispozitívnosti, ktorý vylučuje, aby ústavný súd zapájal do konania iné orgány verejnej moci bez výslovného návrhu sťažovateľa. Týmito pravidlami sa ústavný súd riadil aj pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľa.

Ústavná a zákonná úprava konštituuje sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ako osobitný ústavný prostriedok ochrany základných práv a slobôd fyzických osôb alebo právnických osôb, ktorý nemožno zamieňať alebo ním nahrádzať riadne či mimoriadne opravné prostriedky v inom type konaní (občianskom súdnom konaní, trestnom konaní a správnom konaní).

V súlade so stabilnou judikatúrou ústavného súdu zmyslom a účelom princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré sú v občianskom súdnom konaní povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých

ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásady uvedenej predovšetkým v čl. 127 ods. 1 ústavy a zopakovanej v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05, I. ÚS 48/2010). Až v prípade, že nie je dosiahnutá náprava v systéme všeobecného súdnictva, môže sa uplatniť ochrana poskytovaná ústavným súdom, avšak iba v rozsahu limitovanom aspektom ústavnosti.

Iba za predpokladu, že sťažovateľ využil všetky jemu dostupné právne prostriedky súdnej a inej ochrany svojho základného práva alebo základnej slobody a nebol s ich uplatnením úspešný, môže predložiť – prostredníctvom sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy – namietané porušenie tohto práva alebo základnej slobody ústavnému súdu. K tomu treba dodať, že sťažovateľ nemá podľa ústavy a zákona o ústavnom súde a stabilizovanej judikatúry ústavného súdu na výber, ktorý z oboch ústavne existujúcich systémov súdnej ochrany využije, ale je povinný postupovať od súdnej ochrany poskytovanej všeobecnými súdmi k súdnej ochrane, na ktorú je kompetentný ústavný súd. Toto „poradie“ sa nedá sťažovateľom ovplyvniť a jeho vnútorná logika vychádza z toho, že aj všeobecné súdnictvo je zodpovedné za ochranu základných práv a slobôd na úrovni jeho právomocí [čl. 142 ods. 1 ústavy a § 1 a § 7 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“)].

Ústavný súd nie je oprávnený a povinný poskytovať ochranu ústavnosti vo veciach, v ktorých sa sťažovateľ mohol domôcť ochrany v konaní pred všeobecným súdom vlastnými dovolenými a Občianskym súdnym poriadkom ustanovenými procesnými úkonmi (podobne napr. m. m. I. ÚS 85/97, II. ÚS 35/02, II. ÚS 78/02). Ak existuje taký všeobecný súd, ktorý v súlade so všeobecnou právomocou podľa čl. 142 ods. 1 ústavy má aj zákonom vymedzenú právomoc konať o ochrane konkrétneho základného práva alebo slobody, ústavný súd nie je zásadne oprávnený prijať sťažnosť na ďalšie konanie. Prijatiu takej sťažnosti bráni princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu vyjadrený v čl. 127 ods. 1 ústavy (II. ÚS 54/02).

Inými procesnými prostriedkami, ktoré zákon poskytuje fyzickým osobám a právnickým osobám na ochranu ich práv, sú okrem riadnych a mimoriadnych opravných

prostriedkov bezpochyby aj tie, s uplatnením ktorých je spojené začatie súdneho konania (alebo tiež iného zákonom upraveného konania), vrátane žalôb podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku označenej nadpisom „Rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov“, na základe ktorých sa začína konanie pred všeobecným súdom.

Súčasťou konštantnej judikatúry ústavného súdu je aj právny názor, podľa ktorého vyčerpanie všetkých opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na použitie ktorých je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných právnych predpisov, neznamená jeho samotné podanie oprávnenou osobou, ale až rozhodnutie o ňom príslušným orgánom (IV. ÚS 177/05).

Podľa čl. 142 ods. 1 ústavy súdy preskúmavajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon. Podľa § 7 ods. 2 OSP v občianskom súdnom konaní súdy preskúmavajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, pokiaľ ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú o nich iné orgány.

Sťažovateľ tvrdí, že namietaným rozhodnutím rektora, ktorým malo dôjsť k porušeniu jeho základných práv zaručených v čl. 24 ods. 1 a 2 ústavy a práv podľa protokolu, ako aj k porušeniu čl. 1 ods. 2, čl. 2 ods. 3, čl. 12 ods. 1 a 2 a čl. 13 ods. 1 ústavy. Ústavný súd posúdil právnu povahu namietaného rozhodnutia rektora, a na tomto základe dospel k záveru, že ide o správne rozhodnutie, ktoré v súlade s čl. 46 ods. 2 ústavy podlieha súdnemu prieskumu podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku.

Podľa § 108 zákona č. 131/2002 Z. z. o vysokých školách v znení neskorších predpisov sa všeobecné predpisy o správnom konaní nevzťahujú na rozhodovanie podľa tohto zákona okrem taxatívne ustanovených vecí, ktoré sú v tomto ustanovení vymenované. To však neznamená, že vylúčenie všeobecných predpisov o správnom konaní vylučuje aj

súdny prieskum individuálnych správnych aktov (správnych rozhodnutí) vydaných v inom procesnom režime, ako je konanie podľa všeobecných predpisov o správnom konaní. Podľa názoru ústavného súdu aj takéto individuálne správne akty podliehajú podľa čl. 46 ods. 2 prvej vety ústavy súdnemu prieskumu.

Podľa § 244 ods. 1 OSP v správnom súdnictve súdy preskúmavajú na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa ustanovenia § 244 ods. 2 OSP v správnom súdnictve súdy preskúmavajú zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov štátnej správy, orgánov územnej samosprávy, ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb, ako aj fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy.

Podľa § 247 ods. 1 OSP sa podľa ustanovení tejto hlavy (II. hlavy piatej časti OSP, pozn.) postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická osoba alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Ústavný súd v nadväznosti na uvedené pripomína, že vyčerpanie zákonných procesných prostriedkov sa posudzuje predovšetkým z hľadiska procesného, a nie obsahového.

Z uvedeného možno vyvodit', že sťažovateľ mohol a mal využiť právny prostriedok na uplatnenie ochrany svojich práv v systéme všeobecných súdov daný mu ustanoveniami druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, čo, ako uvádza v sťažnosti, zrejme neurobil, pretože obsah sťažnosti ani k nej uvedené prílohy takúto informáciu neobsahujú.

Právomoc všeobecného súdu poskytnúť sťažovateľovi ochranu pred namietaným zásahom do jeho základných práv v danej veci vylučuje právomoc ústavného súdu na meritórne prerokovanie sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. V nadväznosti na záver, že ak

je možná a dostupná účinná právna ochrana základných práv a slobôd sťažovateľa v správnom súdnictve, je vylúčená právomoc ústavného súdu na konanie v danej veci, ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou o ďalších otázkach požadovaných sťažovateľom už nerozhodoval (napr. I. ÚS 143/05).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. marca 2011